

По предложение на председателя Ит. Куртев избра се единодушно и с акламация за почетен председател на Д-во негово Високопреподобие. Митрополит Климент. За тази цел се избра една петчлена комисия, която да отиде в домът на Митрополита за да му съобща радостната вест за основаване на Д-вото, да предаде братските чувства на основателите, и като го помоли да приеме почетното председателство, да поиска благословията му а също и да не откаже с своите ценни съвети.

И, наистина, още същия ден една источлена комисия, състояща се от Н. Мандушев, П. Танев, К. Миладинов, Я. Петров, М. Коцев и по право председателя, посети Негово Високопреосвященство и предаде поручението на събранието. Въздушевен от хубавата идея и полагане основния камък на това Д-во мистития старец, благословил начинанието, целунал комисията като обещава, че винаги ще бъде в услугите на Дружеството.

На 19 декември с. г. в едно събрание, което се състоя в горе поменатото училище устава се окончателно прие, като се реши да се отпечати в няколко хиляди екземпляри и разпрати из провинцията.

Тук нема да описвам мъжнотите, с които настоятелството имаше да се бори, понеже, известно е, че всеко начинание е съпроводено с ред неприятности, но изтъквам факта, че радушия прием от страна на всички почитатели на идеята насърдчи настоятелството да продължава безпирно за преуспеването на Дружеството.

Целата бжлгарска преса с възторг посрещна новооснованото дружество. Благоприятни отзиви и насърдения се получаваха ежедневно от провинцията.

Още в първите месеци броя на членовете в Бжлгария възлизаше на около 400 души.

Славянския печат с акламация посрещна новината и продължително поместваше писки на някои славянофил.

в „*Петербурски Ведомости*“ помести специална статия и възхваляваше инициаторите му.

в „*Одески Листок*“, с едно особено насърдително писмо поиска даже ликовете на основателите на Дружеството.

Покойния Граф Игнатиев, този славянски исполин, чиято памет възхва съчувствие в сърдцата на всеки истински бжлгарин, не закъсне с едно писмо до председателя Куртев да изкаже своя възторг от навременното основаване на Д-во и да изпрати своя лик в знак на памет.

Впоследствие, много руски общественици и дейци, които идваха в София незакъсневаха да посетят скромната чи-